

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 958/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z 11 października 2019 r. w sprawie VII K 359/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 kpk) poprzez przyjęcie, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że sprawcą jest oskarżony M. F., podczas gdy zeznania złożone przez pokrzywdzonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	wskazują na jego wątpliwości co do rozpoznania oskarżonego jako sprawcy rozboju, zwłaszcza, że tożsame wątpliwości pojawiają się wobec zeznań świadka P. T..		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zasygnalizowane wątpliwości co do rzekomej chwiejności i niepewności zeznań świadka K. P. są głęboko przesadzone. Pokrzywdzony składał relacje kilkukrotnie. Za pierwszym razem zeznawał "na gorąco" od razu po zdarzeniu podając rysopis sprawcy, mówił o charakterystycznych cechy napastnika, zgodnych z wyglądem oskarżonego. Chodzi o niski, jak na dorosłego mężczyznę wzrost (165 cm), kręłą budowę ciała i kilkudniowy zarost. Z rzeczywistością zgadzał się wskazywany w zeznaniach wiek			

sprawcy (około 30 lat, a oskarżony miał wówczas 28 lat). Okoliczności zajścia w przebiegu którego świadek miał oskarżonego "na wyciągnięcie ręki", doszło do szarpaniny i uderzenia go przez M. F., dawały pokrzywdzonemu możliwość przyjrzenia się oskarżonemu i zapamiętania jego wyglądu. K. P. cytował też, co sprawca do niego mówił, chwając się, że jest od niego starszy (ma 30 lat) i jest związany z kryminogennym środowiskiem (...) S., co również nie odbiegało od rzeczywistości. Potwierdzają to relacje J. T., który przed rozbojem widywał oskarżonego wielokrotnie w barze (...) na terenie tzw. S. przy ul. (...), a także dane o karalności i odpisy wyroków skazujących M. F. w tym właśnie za dokonanie rozboju, za który odbywał karę pozbawienia wolności (k. 102 - 103). Przepięstwa tego oskarżony dopuścił się na terenie S. przy ul.

(...), podobnie jak czynu z art. 158 § 1 kk za które został skazany w sprawie II K 355/12. Kolejne zeznania świadka K. P. były stabilne, nie zmieniał on wersji wydarzeń, nie podawał innego opisu sprawcy. Podczas okazania tablic poglądowych rozpoznał bez wątpienia oskarżonego M. F., potwierdził to także na konfrontacji (k. 61). Nie można większego znaczenia przywiązywać do oświadczenia K. P. w toku konfrontacji, iż "ma pewne wątpliwości", skoro w dalszej części wypowiedzi świadek zeznał, że w wyglądzie okazywanego „zgadza się wszystko” z wizerunkiem sprawcy, za wyjątkiem ubioru. Nie można też pominąć, na co nieprzypadkowo zwrócił uwagę kontrolujący tę czynność prokurator, iż oskarżony na początku czynności próbował "zmrozić" świadka sugerując mu co ma mówić, z czego właśnie wzięły się te pozorne wątpliwości.

Świadek widząc taką postawę i determinację oskarżonego, którego nie krygowała obecność prokuratora, a chodzi o osobę osobą agresywną i uprzednią karana, mógł faktycznie przestraszyć się go i stracić chęć ukarania go i uczestniczenia w stresującej go czynności. Swoje relacje podtrzymał na rozprawie i potwierdził odczytane zeznania. Sąd rejonowy miał więc pełne prawo do uznania zeznań K. P. za wiarygodne i wywiedzenia z nich okoliczności, że sprawcą rozboju był M. F.. Pozorne były też wątpliwości, co do pewności relacji J. T.. Również ten świadek widział oskarżonego bezpośrednio po zdarzeniu z bliskiej odległości, gdyż z nim rozmawiał przed szkołą, do której sprawca przyszedł za pokrzywdzonym, więc mógł dobrze zapamiętać jego wygląd. Z resztą, co wymaga podkreślenia świadek ten nie widział oskarżonego wówczas pierwszy raz. Wcześniej

spotykał go w barze (...) na ul. (...) w P., co koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego ze śledztwa. Wyjaśnił przecież, że był klientem tego pubu. J. T. miał więc wygląd oskarżonego dobrze utrwalony w pamięci, co wręcz wyklucza pomylenie go z inną osobą, jedynie do M. F. podobną. Podobnie, jak K. P. J. T. rozpoznał oskarżonego na tablicach poglądowych i w czasie konfrontacji, oświadczając "To jest ten mężczyzna, z którym rozmawiałem 26 listopada". Na rozprawie świadek deklarował, że podczas rozpoznania oskarżonego z użyciem tablic poglądowych, jak i konfrontacji "miał pewne wątpliwości", "nie był do końca pewien" czy to oskarżony, jednak nie znalazło to odzwierciedlenia w protokołach tych czynności; w dalszym jednak ciągu sztywno twierdził, że oskarżony jest podobny do sprawcy. Takie zachowanie nie pozbawiało zeznań

<p>świadka cech wiarygodności, a tłumaczyć ją należy często spotykaną na sali rozpraw postawą świadków, którzy na początku bez wątplenia obciążają sprawcę, natomiast z upływem czasu dla "świętego spokoju", "nie chcąc się mieszać w cudze sprawy", próbują się ze swoich relacji wycofywać, bądź je spłycać.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ocena zeznań świadków K. P. i J. T. jest prawidłowa, zgodna z art. 7 kpk.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku (art.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>438 pkt 2 kpk) poprzez stwierdzenie, iż "okazanie na tablicach wizerunku oskarżonego - pokrzywdzonemu K. P. i J. T., można uznać za czynność procesową przesądającą o wytypowaniu oskarżonego jako sprawcy przestępstwa, podczas gdy z technicznej strony czynność okazania tablic z wizerunkiem potencjalnych sprawców przestępstwa jest wadliwa, albowiem tylko jeden z wizerunków osób prezentowanych na tablicach ma brodę, co jednoznacznie może wskazywać na osobę M. F., gdyż w bezpośrednich relacjach przesłuchanych świadków typowano osobę sprawcy na podstawie posiadanej brody.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Rację ma żalący, gdyż nie można bezkrytycznie podejść do sposobu przeprowadzenia</p>			

okazania świadkom P. i T. tablic poglądowych z wizerunkiem oskarżonego i trzech przybranych osób, który nie był zgodny z przepisami. Z § 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania (Dz.U. z 2003 r., nr 104, poz. 981) dowiadujemy się, że osoby przybrane do osoby okazywanej powinny być w zbliżonym wieku oraz mieć podobny do niej wzrost, tuszę, ubiór i inne cechy charakterystyczne. Na kwestionowanej tablicy poglądowej, którą pokazywano świadkom oskarżenia umieszczono wizerunki mężczyzn w podobnym wieku, o podobnych rysach twarzy, jednak co widać na pierwszy rzut oka, jedynie oskarżony w tej grupie ma zarost w postaci brody. Nie został więc spełniony warunek posiadania przez osoby przybrane podobnych "cech charakterystycznych" do okazywanego, który wyraźnie się w

tej grupie wyróżniał
właśnie zarostem.
W powiązaniu z
zeznaniem
świadków J. T.
i K. P., w
których oświadczyli,
iż napastnik miał
kilkudniowy zarost
mogło to tworzyć
niepotrzebne
podejrzenia, iż
świadkowie na
okazaniu wskazali
właśnie na
oskarżonego, który
jako jedyny z
czterech osób z racji
noszenia "bródki"
pasował do opisu
sprawcy, a pozostali
- nie. Tak być mogło,
ale nie musiało.
Nie każda wada
w przeprowadzeniu
danej czynności
dowodowej
dyskwalifikuje ją,
jako źródło ustaleń.
Niezgodnie z
procedurą
przeprowadzony
dowód wymaga
swobodnej oceny
w powiązaniu z
wymową innych
dowodów na te
same okoliczności
(por. wyroki Sądu
Najwyższego z dnia
18 lipca 2013 r., III
KK 92/13, OSNKW
2013 r., z. 11, poz.
98, z dnia 8.01.2003
r., IV KKN 469/00,
OSNwSK 2003 r., z.
1, poz. 36, wyroki
Sądu Apelacyjnego
w Katowicach z dnia
26.10.2012 r., II AKA

415/12, KZS 2013 r., z. 1, poz. 81, z dnia 27.05. 2004 r., II AKa 160/04, OSA 2005 r., z. 4, poz. 29, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7.07. 2009 r. II AKa 70/09, KZS 2009 r., z. 7-8, poz. 59). W realiach dowodowych sprawy nie utrzymuje się teza, iż wadliwość okazania miała wpływ na zeznania świadków w sensie zasugerowania im osoby oskarżonego jako sprawcy rozboju, skoro obaj świadkowie wskazali na oskarżonego, jako napastnika, stając z nim "oko w oko" w toku konfrontacji, co podtrzymali na rozprawie. Typowanie to było pewne i jednoznaczne. Jak już napisano sąd okręgowy, podobnie jak sąd rejonowy nie miał wątpliwości, co do tego, iż świadkowie T. i P. mieli optymalne możliwości przyjrzenia się oskarżonemu i zapamiętania jego wyglądu w tym twarzy. Znajdowali się w bardzo bliskiej odległości oskarżonego, nie byli upośledzeni wzrokowo, ani

intelektualnie, nie byli pod wpływem alkoholu, ani narkotyków, a całe zajście miało miejsce za dnia, kiedy na dworze było jasno. W czasie przesłuchań, przed okazaniem i konfrontacją podali niezależnie od siebie tożsame rysopisy sprawcy, opisując cechy zgodne z wyglądem M. F., w tym charakterystyczne, jak właśnie broda i niewielki wzrost. Nie ma więc powodu, aby twierdzić że wskazując na oskarżonego, świadkowie działali jedynie pod wpływem sugestii, a nie wyrażali tego, co rzeczywiście widzieli.

Jednocześnie żaden z w/w świadków nie znał bliżej oskarżonego, nie miał z nim zatargu, więc nie istniały żadne przesłanki do tego, aby M. F. bezpodstawnie pomawiać i "wrabiać" go w popełnienie przestępstwa. Czyn o który oskarżony M. F. został ponoć niesłusznie pomówiony przez w/w świadków nie jest sprzeczny z dotychczasowym

<p>sposobem życia oskarżonego, który w przeszłości był wielokrotnie karany w tym za pobicie i rozbój.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ocena zeznań świadków K. P. i J. T. jest prawidłowa, zgodna z art. 7 kpk. Apelacja nie ujawnia uchybień skutkujących koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku, sąd odwoławczy nie stwierdził ich z urzędu.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>naruszenie przepisów postępowania, mające treść na treść wyroku (art. 438 pkt 2 kpk)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>poprzez uznanie, iż logowanie telefonu oskarżonego z nadajnikiem GSM na terenie P. przesądza o obecności oskarżonego około godziny 9:34-10:00 na terenie Paru Miejskiego przy ul. (...), podczas gdy logowanie z najbliższym nadajnikiem mogło dotyczyć rozmów i połączeń inicjowanych z telefonu komórkowego wykonanych z mieszkania oskarżonego przy ul. (...), położonego w bliskiej odległości od ul. (...), które są obsługiwane przez tożsamy nadajnik GSM.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do tego zarzutu sąd okręgowy zauważa, że ustalenie faktyczne sądu rejonowego, zaaprobowane przez obrońcę, iż w godzinach w których doszło do rozboju, a miało się to wydarzyć pomiędzy 9:45-10:00, telefony</p>			

oskarżonego współpracujące z kartami sim o numerach (...) i (...) logowały się do stacji przekaźnikowej obejmującej zasięgiem P. w P., nie odpowiada wymowie materiału dowodowego w postaci wykazu połączeń telefonicznych numeru 603-481-020. Z dokumentu tego, który jako jedyny w sposób szczegółowy wskazuje jakie połączenia i o której godzinie inicjowano z określonego numeru płynie "jedynie" wniosek, że M. F. około 6:16 przebywał w T., zaś przed 7:45 przemieszczał się w kierunku P. poprzez W. i S.. Do P. dotarł o 7:54, o 8:14 jego telefon logował się w stacji przekaźnikowej (...) zlokalizowanej przy ul. (...) i od tej pory, aż do godziny 11:45 nie rejestrowano żadnych połączeń, ani transmisji danych z tego numeru do jakiegokolwiek stacji przekaźnikowej (k. 136 - 144). Do akt nie załączono wykazu połączeń telefonu

oskarżonego współpracującego z numerem (...), a jedynie notatkę z operacyjnych ustaleń co do jego użytkowania i miejsc logowania do (...), co nie pozwala na weryfikację w oparciu o dokument źródłowy, tego co ustalił policjant, który był jej autorem. Z resztą z tej notatki (k. 71) płynie wniosek, że telefon współpracujący z kartą sim o takim numerze logował się na terenie P., ale dopiero o 14:50, więc kilka godzin po dokonaniu rozboju. Brak danych o wcześniejszych logowaniach tego numeru w (...). Stwierdzenie z notatki z k. 70, iż w "godzinach w których doszło do zdarzenia telefony oskarżonego o podanych numerach były w zasięgu nadajników znajdujących się w najbliższym sąsiedztwie ul. (...) im. J. P." nie jest więc zgodne z prawdą. W tym przedziale czasowym telefony oskarżonego nie nawiązywały żadnych połączeń, rejestrowanych

przez nadajnik. Jednak ten błąd, zaakceptowany przez apelującego, nie miał wpływu na treść rozstrzygnięcia. (...) dowodem na to, że M. F. dokonał rozboju na K. P., a potem gonił go do budynku II Liceum Ogólnokształcącego na ul. (...) są wiarygodne zeznania pokrzywdzonego i świadka J. T., które omówiono w poprzedniej części uzasadnienia. Natomiast wykaz połączeń telefonicznych został załączony do akt, nie tyle jako dowód na bytność oskarżonego na terenie P. w P. przy ul. (...) listopada 2018 r. o 9:45 -10:00, a weryfikator alibi oskarżonego, iż rzekomo w czasie zdarzenia w ogóle nie było go w P., a wykonywał prace hydrauliczne na terenie T., co potwierdzili świadkowie : D. D., P. F., T. M., składając, jak się okazało, fałszywe zeznania co do tej okoliczności. Weryfikacja tych oświadczeń obronnych oskarżonego i

wspierających go świadków wypadła negatywnie, ponieważ z analizy logowań numeru telefonu M. F. o numerze 603-481-020 wynikało jasno, że powrócił z T. do P. już o 7:54 w dniu 26 listopada 2018 r. Sam oskarżony nie opatrzył tej okoliczności żadnym komentarzem, nie wyjaśnił logicznie, jak to się stało, że telefon komórkowy należący do niego, który "miał przy sobie cały dzień" (k. 57) logował się w P. i prowadzono z jego użyciem rozmowy, skoro w tym czasie, jego użytkownik miał przebywać w T. Powracając do treści zarzutu, jest on w świetle tego bezprzedmiotowy, ponieważ nie doszło do logowania telefonu oskarżonego w czasie rozboju na terenie P. tylko przed (8:14:) i po dokonaniu przestępstwa, dokładnie o 11:45. To z jakiego miejsca w P. M. F. prowadził korespondencję telefoniczną o 8:14 i o 11:45 i czy było to jego mieszkanie na Targowej nie ma w sprawie większego znaczenia, nie

wyklucza w każdym razie, że pomiędzy tymi godzinami oskarżony mógł przemieścić się na ul. (...) w okolice parku, a potem przejść z ul. (...) na ul. (...) i stamtąd telefonować o 11:45.

Marginesowo sąd okręgowy zauważa, że oskarżony M. F. nigdy nie twierdził, jakoby w godzinach dopołudniowych 26 listopada 2018 r. znajdował się na terenie P. w swoim mieszkaniu przy ul. (...), wyjaśniał natomiast stabilnie, że był wówczas w T. Sugestia zawarta w apelacji na ten temat przeczy więc słowom M. F..

Nie można zaaprobować zarzutu sformułowanego przy okazji omawiania dowodu z wykazu połączeń telefonicznych naruszenia przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. art. 193 § 1 kpk poprzez niezasięgnięcie opinii biegłego z zakresu telekomunikacji, który miałby się wypowiedzieć czy było możliwym, żeby oskarżony przebywając w

swoim mieszkaniu na ul. (...) i prowadząc tam rozmowy telefoniczne, mógł logować się do stacji przekaźnikowej obejmującej zasięgiem P. przy ul. (...). Ustalenie to nie miałooby znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro - jak napisano wcześniej - nie odnotowano, aby w trakcie rozboju telefon oskarżonego logował się do jakiegokolwiek stacji przekaźnikowej, a twierdzenie że było inaczej okazało się hipotezą, nie wynikającą z żadnego dowodu.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd Rejonowy ocenił wykaz połączeń telefonicznych

prawidłowo,
 natomiast wyciągnął
 z niego zbyt daleko
 idący wniosek o
 bytności
 oskarżonego w
 miejscu popełnienia
 przestępstwa. To
 nie miało jednak
 wpływu na treść
 wyroku, gdyż biling
 potwierdzał ważną
 okoliczność bytności
 oskarżonego w P.
 w czasie rozboju
 nawiązującą do
 faktu dopuszczenia
 się przez niego
 rozboju na
 pokrzywdzonym,
 który to fakt sąd
 rejonowy ustalił na
 podstawie zeznań
 świadków K. P. i
 J. T.. Apelacja nie
 ujawnia uchybień
 skutkujących
 koniecznością
 uchylenia
 zaskarżonego
 wyroku, sąd
 odwoławczy nie
 stwierdził ich z
 urzędu.

4.
**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach
 uwzględnienia
 okoliczności

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Ocena dowodów przeprowadzona przez sąd, jak i poczynione w większości ustalenia faktyczne były prawidłowe. Dokonano prawidłowej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonego. Wymierzona kara nie nosi cech rażącej surowości.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Apelacja obrońcy oskarżonego nie została uwzględniona, więc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążono oskarżonego w całości obowiązkiem zwrotu wydatków (art. 636 kpk). Opłatę wymierzono oskarżonemu na podstawie art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23		

	<p>czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Nie znaleziono z urzędu podstaw do zwolnienia oskarżonego z ponoszenia należności, skoro jest osobą młodą, zdrową, posiadającą zatrudnienie w sektorze budowlanym.</p>
7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. F.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana